

Stéblo pšenice

Karel Kryl

1. Mezi dvěma obdélníky z šedé žuly ulice,
jimiž bylo vydlážděno kasárenské nádvoří,
přehlížejí plukovníky, rostlo stéblo pšenice,
ač mělo být vyvražděno všechno kromě náloží,
kousíček tampónu smočil jsem v šampónu,
omyl jsem pečlivě stonek i listy,
opřený o pažbu, hleděl jsem na dlažbu,
se mnou pak tesklivě bronzové bysty,
a ráno při nástupu vmáčkli mě do zástupu
a zprávy o postupu hodlali předčítat,
dřív dogu pokoušeli, zkoušeli, nekouše-li,
frajtři si přezkoušeli, zda umí počítat.
2. Přivedli pak velitele s hvězdnatými rameny,
spatřil mezi obdélníky malý kousek zeleně,
zeleného nepřítele sevřeného kameny,
zavolal si důstojníky, přiklusali zděšeně,
hleděl jsem se strachem, jak mávl s rozmachem
k stéblu, jež doposud sveřepě žilo,
rozkázal zběsile vojenské přesile
zahrát si na osud toho, co zbylo,
a všichni shromáždění vrhli se na dláždění,
poněkud podráždění a trochu vzrušení,
protože o rolnosti s tak velkou odolností
za těchto okolností neměli tušení.
3. Sedm mužů vyčlenili, na boj zblízka cvičených,
byli lehce vyzbrojeni bajonety u pasu,
ničením je pověřili objektů již řečených,
na citečky času není při lovení lampasů,
na dvoře bez trávy dělo se bezpráví,
dobře se bavili roťáci tupí,
na velké hranici spálili pšenici,
chlastem pak slavili vítězství tlupy,
se smyslem pro pořádek napsali osm řádek
a pak je do přihrádek pečlivě složili,
já setřel slzu z lící, musím jim přece říci:
hej, páni důstojníci, vždyť to byla vražda,
vždyť to byla vražda ...